

LAURA GALLEGO

ALES
NEGRES

I. CONSELL

Ahriel no recordava quant de temps havia passat des de l'última vegada que els seus ulls havien contemplat les blanques torres d'Alèian, la Ciutat dels Núvols.

La llar dels àngels.

Alèian era pura, immaculada i lleugera com les ales dels seus habitants. Els seus edificis, alts i esvelts, semblaven desafiar les lleis de la gravetat. Els seus carrers espaiosos, pavimentats amb blocs de marbre de la blancor més perfecta, desembocaven en amples escalinates, en places presidides per fonts d'aigües sonores, en pòrtics sostinguts per elegants columnes. Tot a Alèian convidava a la calma i a la placidesa, ja que la Ciutat dels Núvols era per als àngels molt més que una urbs. Era el refugi en què tots somiaven quan eren lluny, el lloc de repòs després d'un llarg vol, el santuari inviolable que els humans mai aconseguirien corrompre.

Perquè Alèian era un somni inabastable per a tots aquells incapaçs de desplegar les ales i volar fins allà.

Tot i que se la coneixia com la «Ciutat dels Núvols», Alèian no era en realitat tan lleugera ni havia estat construïda sobre un prat de cúmuls. Els àngels l'havien alçat en temps remots al cim més alt de la serralada més inaccessible del món conegut. De fet, Alèian estava situada tan amunt

que la capa de núvols s'hi estenia molt per sota. Per això, tot el que es podia albirar des dels seus balcons i terrats era un mar de boira i núvols fins on arribava la vista. I la mirada dels àngels arribava lluny, molt lluny.

«Però no veuen el món tal com és», va pensar Ahriel, mentre recorria la concorreguda avinguda principal, la que conduïa a la seu del Consell Angèlic. «Segurs dalt de la seva muntanya, els àngels es creuen els reis del món; es pensen que ho dominen tot i que no hi ha res que pugui escapar a la seva aguda mirada. Però els núvols els impedeixen contemplar el que passa arran de terra. Som massa lluny per veure-ho.»

Probablement era el primer àngel que pensava així des de feia moltes generacions; però, si n'era conscient, no hi donava importància.

Finalment arribà a la seva destinació, un edifici enorme, sostingut per blanques columnes. Sota l'arc d'accés al recinte, dos àngels imponents i armats amb llances custodiaven l'entrada.

De fet, no hi havia res a témer. Des de feia molts segles, ningú havia provat d'atemptar contra la seu del Consell Angèlic ni contra cap dels seus membres. Els únics que podien arribar a Alèian eren els mateixos àngels, i el Consell no s'havia pas de protegir dels seus. Però els àngels guardians romanien allà, potser per remarcar la importància del lloc, o tal vegada com a relíquia d'un temps passat en el qual altres criatures havien amenaçat la pau de la ciutat. Ahriel no ho sabia, però allò tampoc l'amoïnava. Es va aturar al peu de l'escalinata i els contemplà dubitativa.

Els la van mirar amb desconfiança. Probablement, no havien rebut mai així cap àngel, però Ahriel era diferent. Fins i tot encara que la història del seu fracàs a l'hora d'educar la seva protegida no hagués arribat a orelles dels guàrdies, era evident que la nouvinguda havia passat per algun tipus d'experiència difícil d'imaginar sota la clara llum d'Alèian. Les seves ales no presentaven la blancor nívica que caracteritzava les dels altres àngels, sinó que eren d'un blanc brut, esmoreït; i, en comptes d'alçar-se amb gràcia i orgull, semblaven caigudes, malmeses, potser, amb una ferida que no es curaria mai. Els seus moviments, malgrat que encara no havien perdut la gràcia angèlica, eren molt més secs i enèrgics del que seria desitjable; gairebé, gairebé, més propis d'una humana avesada a caminar que no pas d'una criatura alada que es podia enlairar per damunt dels núvols. El seu aspecte, dur, fins i tot esquerp, contrastava amb els rostres serens, gairebé marmoris, dels guàrdies.

I els seus ulls...

...Els seus ulls, sens dubte, suggerien qualsevol cosa menys la pau espiritual que s'hi hauria d'haver endevinat.

Per primera vegada en el seu llarg servei com a guàrdians del Consell, els àngels van encreuar les llances, tots dos alhora, per barrar el pas a un visitant.

—Qui ets? —demanà un d'ells.

Ahriel va pujar un esglaó, però s'aturà allà mateix. Va alçar el cap amb orgull i respongué:

—Em dic Ahriel. Se m'ha concedit una audiència davant el Consell Angèlic.

Els àngels van intercanviar una mirada. Devien saber que ella tenia permís per entrar, que l'estaven esperant. Potser no havien sentit els rumors sobre Ahriel i la seva estranya història. Potser, simplement, era el seu aspecte, o la seva mirada, el que els feia desconfiar.

Fos com fos, encara van trigar un parell de segons a enretirar les llances i convidar-la a entrar.

–Pots passar –declarà el segon àngel.

–Gràcies –va respondre ella amb senzillesa.

Es va arremangar la vora de la túnica amb la punta dels dits i pujà el tram d'escalinata que li quedava. Els àngels no la van mirar, ni tan sols de reüll, quan passà entre ells; però ella va poder percebre el seu recel i la seva inquietud.

Va entrar al rebedor, on no l'esperava ningú, i avançà pel llarg corredor de volta que menava a la Sala del Consell. El va recórrer aparentment calmada, però el cor li batejava amb tanta força que estava segura que fora, a l'entrada, els àngels guardians podrien arribar a sentir-ne els batecs. No s'hi capficà.

Tant li feia que se li accelerés el cor. La primera vegada que això havia passat, havia estat culpa d'un jove de somriure astut; i, si bé llavors ella ja era adulta, havia sentit que tornava a néixer, o potser, que en aquell instant començava a viure de debò.

Però allò havia tingut lloc molt temps enrere. Quant de temps, en realitat? Per a ella, tancada a la màgica presó de Gòrlan, havien estat anys, potser dècades. Per a la resta del món, tot just havien transcorregut uns quants mesos des d'aquell dia fatídic en què la reina Marla l'havia traït.

Ara, Marla estava pitjor que morta, i Gòrlan havia desaparegut amb ella. I, tanmateix, el cor d'Ahriel no havia perdut la capacitat de bategar amb força, en resposta a les seves emocions més intenses.

No se n'averkonyia pas. Ja no.

Per fi, les seves passes la van conduir fins a la Gran Sala del Consell. Alçà el cap sense voler per contemplar la immensa cúpula que la cobria, en la qual hi havia una lluerneta que projectava un feix de claror sobre les blanques rajoles de marbre.

Però es va obligar a si mateixa a mirar endavant, perquè ells l'observaven.

N'eren vuit.

Havien estat elegits directament pels seus predecessors molt temps enrere, en funció de la seva saviesa i la seva experiència. Feia molts segles que dirigien els destins d'Alèlian i de tota la raça angèlica. El membre més jove ocupava aquell seient des de feia ben bé cent cinquanta anys. Cosa que, de fet, no era gaire temps per a un àngel.

Vestien túniques blanques, com la major part dels habitants d'Alèlian, però el que els diferenciava dels altres era el cinyell daurat que només els Consellers podien dur; s'hi podia llegir un símbol que tots els àngels reconeixien, i que feia referència al seu rang.

Els vuit van estudiar Ahriel atentament, avaluant-la. Ella va alçar el cap, dreçà les ales i digué simplement:

–Salutacions.

La presidenta del Consell, un àngel anomenat Lekaiel, li va clavar els seus ulls violats.

–Salutacions, Ahriel –respongué.

Tenia una veu vibrant i profunda, com el toc d'una campana. Ahriel es va descobrir a si mateixa admirant la delicada elegància del seu coll de cigne, el seu aire aristocràtic, els seus cabells blancs, recollits en una trena cargolada al voltant del cap. Tota ella traspuava serenitat i saviesa. I la nouvinguda enyorà els temps en què, si bé no hauria pogut tampoc comparar-se amb Lekaiel, sí que irradiava una certa aura de dignitat que el fang de Gòrlan s'havia empassat, tal vegada per sempre.

–Vas sol·licitar audiència davant el Consell Angèlic –va prosseguir Lekaiel–, i se t'ha concedit. Què desitges? Potser has tornat a Alèian per exposar davant nostre la teva versió sobre el que va passar a Karish?

No era una història que Ahriel tingués ganes de rememorar, de manera que va arronsar les espatlles –un gest que alguns dels presents contemplaren amb reprovació– i respongué:

–No hi ha gaires coses a explicar. La reina Marla em va mentir, em va enganyar i em va trair. Amb l'ajuda d'una secta iniciada en la màgia negra va crear una presó de malson, on no solament tancava els criminals, sinó també tothom qui li feia nosa en els seus plans d'expansió imperialista. Vaig descobrir-li el joc i em va condemnar a una vida deplorable a Gòrlan, però vaig aconseguir escapar-me i vaig acabar amb ella. Això és tot.

–Però era la teva protegida! –li va retreure un altre dels membres del Consell, un àngel sever i circumspecte que es deia Radiel.

–Ja ho sé –es limità a contestar Ahriel, i deixà que els àngels traguessin les seves pròpies conclusions pel que feia al cas.

–No has d’afegir res més sobre Marla? –va preguntar la presidenta.

–No, Lekaiel.

–Així, doncs, no has vingut a demanar perdó al Consell per haver fallat?

–Ho vaig fer tan bé com vaig saber –replicà Ahriel–. Vaig seguir el codi en tot moment, i vaig actuar de bona fe. Si tot el que va passar va ser culpa meva, i no de Marla, llavors ja he pagat el meu error entre els murs de Gòrlan.

Hi va haver un murmuri, que Lekaiel tallà amb una sola mirada.

–A Karish, ja hi regna la pau –va prosseguir Ahriel–. Els karishans han elegit com a rei el duc Bargod, germà del difunt rei Briand, el pare de Marla. És un home just; vivia retirat al seu castell de les muntanyes, però ha tornat per reorganitzar el regne després de la desaparició de la seva neboda. Potser no viurà gaire temps, perquè té la salut delicada, però s’encarregarà de nomenar un successor adient. Confio plenament en el seu criteri.

–També confiaves en el criteri de Marla, oi? –apuntà Radiel, incisiu; però Ahriel es va limitar a tornar-li una mirada penetrant i s’adreçà novament a Lekaiel:

–Malgrat tot el que ha passat aquests últims mesos, actualment el regne que jo havia de custodiar ja està pacificat. Me’n vaig encarregar personalment abans de venir aquí a presentar-me davant el Consell. Perquè no he vingut

a parlar del passat ni a retre comptes del que va succeir. Ja no es pot fer marxa enrere ni canviar els esdeveniments. No; si he sol·licitat audiència al Consell és per un altre motiu.

–Quanta arrogància! –va murmurar un altre àngel, alt i d'arrissats cabells castanys, de qui Ahriel tot just en sabia el nom: Adenael.

Lekaiel va tancar els ulls un instant i els tornà a obrir gairebé de seguida. Aquesta fou la seva única reacció.

–Quina és la raó, doncs, per la qual has sol·licitat audiència? –va voler saber.

Ahriel va dreçar una mica més les ales i escrutà amb la mirada tots els membres del Consell. Els seus rostres es mantenien serens, però els seus ulls denotaven una certa indignació.

Tan sols un dels àngels es mostrava gairebé absent, com si allò no li interessés gens ni mica. S'havia repenjat contra el respatller del seient, de manera que el seu rostre restava a l'ombra. Tots els àngels coneixien la identitat de tots els Consellers i, si bé Ahriel no li podia veure la cara en aquell moment, per eliminació va saber que es tractava d'Ubanaziel.

I Ubanaziel tenia una reputació força interessant. Ahriel va riure per sota el nas. Havia suposat que al membre més peculiar del Consell no li interessarien els problemes polítics d'un regne humà, encara que la seva sobirana hagués amenaçat de ressuscitar la màgia negra al món. Tanmateix, el que estava a punt de revelar era una història molt diferent.

Va prendre alè i formulà la seva petició al Consell Angèlic, amb calma, amb seguretat i sense fer escarafalls:

–Sol·licito permís per obrir la porta de l'infern.

Es va produir un silenci ple d'incrèdilitat. Els membres del Consell van restar immòbils com estàtues, com si la insòlita demanda d'Ahriel hagués aturat el temps. Però un d'ells s'inclinà cap endavant i la va observar amb atenció.

Tal com Ahriel havia previst, es tractava d'Ubanaziel.

Tots dos es van aguantar la mirada. Ubanaziel era vell, molt més vell del que suggeria el seu aspecte. Tenia la pell del color del banús i una llarga cabellera negra, que duia recollida en un munt de petites trenes. Ahriel recordà els temps en què ella, com molts altres joves àngels, havia admirat Ubanaziel fins al punt d'imitar-ne l'estil i el curiós pentinat. Però el que conferia al Conseller aquella aura tan especial anava més enllà del seu aspecte. Tampoc tenia res a veure amb la llarga cicatriu que solcava un dels seus braços musculars, que portava sempre destapats, i la pell morena dels quals ressaltava poderosament al costat del blanc de la túnica. Era inevitable que aquella cicatriu cridés l'atenció, ja que ni les ferides més profundes eren capaces de deixar marques tan duradores a la pell perfecta dels àngels, mestres en l'art del guariment. Però la que desfigurava el braç d'Ubanaziel no havia desaparegut, i corria la brama que també tenia la resta del cos marcat de manera semblant. Entre els àngels n'hi havia molts que podien presumir de ser lluitadors ferotges, però cap d'ells lluïa cicatrius de guerra. Es deia que les marques d'Ubanaziel no es podien esborrar perquè havien estat fetes per l'espasa d'un dimoni.

Aquesta era la llegenda d'Ubanaziel, el Guerrer de Banús, que ocupava un seient al Consell Angèlic –tot i que

ell no va buscar mai aquest honor, ni semblava estar-ne especialment satisfet— perquè era l'únic àngel que havia visitat l'infern i havia tornat per explicar-ho.

I no eren pas les cicatrius, va comprendre de sobte Ahriel, ni el seu posat greu, ni les històries que s'explicaven d'ell, ni la seva peculiar personalitat, tan diferent de la dels altres Consellers; ni de bon tros, el pentinat.

Eren els seus ulls. En la mirada d'Ubanaziel, Ahriel hi percebé una cosa dolorosament familiar: l'empremta que havia deixat en la seva ànima un passat ple de patiments. Ella sabia de què es tractava, perquè havia vist una cosa semblant als ulls dels presoners de Gòrlan, i sospitava que aquest dolor també es veia reflectit en la seva pròpia mirada. Però això mai l'havia preocupat, perquè ja feia temps que sabia que ella no era un àngel com els altres, que el seu pas per Gòrlan l'havia canviat per sempre. Perquè els àngels no hi entenien, de dolor, no coneixien el veritable significat de l'angoixa i el patiment, i, fins llavors, Ahriel s'havia considerat única i especial pel fet d'haver-ho experimentat.

Però els ulls d'Ubanaziel també parlaven d'aquest coneixement.

Es va preguntar què devia haver vist a l'infern, i si les cicatrius del seu cos eren el reflex de les que li ferien l'ànima.

Si no eren tan diferents... si Ubanaziel era l'únic, entre tots els Consellers, i, probablement, entre tots els àngels, capaç d'entendre el que Ahriel havia patit a Gòrlan... potser donaria suport a la seva petició davant el Consell.

—Què has dit? —va preguntar llavors Lekaiel, refeta ja de la sorpresa—. Em fa l'efecte que no t'he sentit bé.

–L’has sentit perfectament –remugà Ubanaziel, obrint els llavis per primer cop–. Aquesta boja pretén obrir la porta de l’infern.

La seva veu era seca, dura i desproveïda de l’harmonios timbre angèlic. Ubanaziel tampoc havia estat mai gaire diplomàtic; deia les coses tal com les pensava, i això havia causat problemes al Consell més d’una vegada. Sortosament per a Lekaiel i els altres, hi havia pocs afers que mereïessin l’interès del Guerrer de Banús. Això no obstant, era evident que tenia moltes coses a dir sobre aquella petició.

–Tenia l’esperança que Ahriel no hagués rumiat prou abans de parlar –va replicar Lekaiel, amb veu glacial–. Perquè, malgrat que jo no ho hauria expressat en aquests termes, és evident que obrir la... porta de l’infern... és...

–Un despropòsit –la interrompé Ubanaziel–. La resposta del Consell és no, i que no se’n parli més.

Probablement els altres àngels estaven d’acord amb ell pel que feia al fons de la qüestió, però Ahriel s’adonà que no els agradava que Ubanaziel parlés per tots ells, i encara menys amb tanta rotunditat. Es van sentir murmuris, que Lekaiel tallà amb un sol gest.

–Atès que tots tenim clar que és una mesura tan... excessiva... –va matisar, encara amb fredor–, m’imagino que també Ahriel deu ser conscient que la seva petició és força inusual... i deu tenir algun motiu per plantejar-la.

–Que és boja, naturalment –digué Ubanaziel, dreçant les ales i encreuant els seus poderosos braços sobre el pit–. Ha viscut una experiència que, no cal dir-ho, ha canviat la seva manera de veure el món, i ara es pensa que té dret

a decidir què es pot o no es pot fer; creu que, pel sol fet d'haver sobreviscut a aquell lloc, està preparada per enfrontar-se a tot el que hi ha a l'infern. És boja, sí –va afegir, arrufant el nas–. Però, a més, és una boja arrogant.

Ahriel va lluitar per contenir la ira que aquelles paraules li provocaren al cor. Estava desencisada, certament, perquè no era aquella la resposta que havia esperat. Però, tot i que sabia que no s'havia tornat pas boja, no tenia altre remei que reconèixer que Ubanaziel l'havia filat en totes les altres coses. I de quina manera.

–Així i tot, hem de deixar que exposi les seves raons –va replicar Lekaiel, recuperant el control de la situació–. Ahriel, per què vols obrir la porta de l'infern?

Ubanaziel va sacsejar el cap, en senyal de desaprovació, i la granadura que li guarnia les trenes dringà durant un breu instant. Tanmateix, no va tornar a interrompre l'interrogatori.

Ahriel va inspirar fondo, replegà una mica les ales i respongué:

–Fa uns mesos, vaig aturar la reina Marla quan acabava d'invocar un poderós dimoni a qui anomenaven «el Devastador». Vam aconseguir tornar a tancar la porta a l'infern que ella havia obert. Iarael, l'àngel guardià de la princesa Kiara, avui reina de Sària, va morir en aquella batalla.

–N'estàvem al corrent –va assentir Lekaiel.

–Quan la porta es va tancar de nou, Marla va ser arrossegada a l'infern, juntament amb el Devastador –prosseguí Ahriel–. Em proposo travessar la porta per trobar-la.

Nou silenci. En aquesta ocasió, però, va ser Radiel qui el trencà:

–És commovedor l'afecte que sents per la teva protegida. Això no obstant...

–No m'heu entès –el va interrompre Ahriel, sacsejant la seva cabellera negra amb energia–. No tinc la més mínima intenció de rescatar-la. Si l'infern és un lloc tan terrible com expliquen, llavors és el lloc on mereix ser.

–Vols dir...? –preguntà Radiel, alçant una cella.

Ahriel va respirar fondo un altre cop.

–Ja us he parlat de Gòrlan, la presó màgica que va crear Marla. Allà no hi ha barrots, ni cel·les, ni murs... però ningú se'n pot escapar. És un territori en el qual només hi ha un fangar infecte, una cadena de muntanyes i un desert erm... habitat no solament per criminals de tota mena, sinó també per monstres sanguinaris generats per la més obscura de les màgies. Tot això, però... està tancat dins d'una petita bola de vidre.

–Dins d'una... bola de vidre, has dit? –va inquirir Leka-iel, bocabadada.

–Sí, tal com ho sentiu, Consellera. Compreneu, doncs, que la tècnica màgica que va arribar a dominar Marla és força avançada, tenint en compte que se suposa que la màgia negra fa segles que es va extingir. Així i tot, ella va ser capaç de crear aquest... aquest lloc repugnant, amb l'ajuda d'una secta l'origen de la qual no he arribat a desxifrar del tot. Actualment, aquesta esfera de vidre que conté Gòrlan, i tots els éssers humans que hi viuen, es troba en parador desconegut. Marla es va endur a l'infern el secret de la seva ubicació. Podria ser que encara fos a les seves mans. Podria estar

en poder d'aquesta secta de mags negres. Si es tractés d'una presó on només hi hagués criminals, potser no arribaria a aquests extrems... però em consta que hi ha gent innocent tancada allà dins. La mateixa reina de Sària va ser una de les seves víctimes i podrà confirmar les meves paraules. Si Gòrlan és en males mans, no hi ha res que ens assegurï que no hi continuaran ficant presoners de manera indiscriminada. La major part de la gent tancada a Gòrlan hi troba una mort horrible i brutal els primers dies. Els qui sobreviuen... acaben convertint-se en éssers feréstecs i cruels. I el pitjor és que, com que no hi ha cap possibilitat de fugir d'allà, els seus descendents també estan condemnats a una vida de misèria en aquella fastigosa presó...

–Però tu te'n vas escapar –va objectar Radiel.

–Sí –repliquà Ahriel–. És una llarga història.

–Així, doncs, si tu vas aconseguir fugir-ne, n'hi haurà d'altres que també ho podran fer.

–No, Conseller, no podran. Llevat que tinguin ales.

–Ja ho entenc –va murmurar Radiel, després d'un breu silenci.

No era tota la veritat, però, de moment, n'hi hauria prou. En realitat, per fugir de Gòrlan calia conèixer el lloc exacte on estava situada l'única entrada i sortida, oculta en una caverna al cim més escarpat de la Serralada. Així i tot, en llançar-la a la presó, a Ahriel li havien immobilitzat les ales, i tan sols havia aconseguit fugir-ne perquè a Marla se li havia ficat al cap, mesos després –anys, segons el temps distorsionat de Gòrlan–, que la

necessitava al món exterior per invocar el Devastador. Per això hi havia enviat un dels seus agents infiltrat en un grup, encapçalat per la princesa Kiara, ara sobirana de Sària, que tenia com a objectiu rescatar-la. Sense les indicacions del traïdor –Ahriel es negava fins i tot a evocar-ne el nom, per la ràbia que li produïa el seu simple record–, mai haurien trobat la sortida. «I no vaig arribar a sospitar res en cap moment», es digué, abatuda. «Estava tan engegada per la set de venjança que no em vaig adonar de quines eren les seves intencions fins que va ser massa tard.» Però allò era massa dolorós i personal perquè volgués compartir-ho amb el Consell. Naturalment, i encara que cap humà podria apreciar-ho a cop d'ull, la lleugera desviació anormal que presentaven les seves ales podia indicar a qualsevol àngel que hi havia patit una lesió que podria haver afectat la seva capacitat de vol. Però ningú li faria cap pregunta sobre això. La idea que un àngel pogués quedar encadenat a terra era tan terrible que ni tan sols volien plantejar-s'ho.

El fet de no poder volar... era un càstig tan espantós per a un àngel, tan horrible i inimaginable, que no valia la pena turmentar-los amb el relat de la seva experiència. Durant un breu instant va gaudir de la visió de Lekaiel i Radiel transformant el seu rostre marmori en una expressió d'horror, i jugà amb la idea de torbar-los amb la narració, fil per randa, de les seves vivències a Gòrlan. Però sabia que no ho faria; com a Reina de l'Aiguamoll, havia estat dura i despietada, però encara no era tan cruel. Es va preguntar, però, quina cara faria Ubanaziel si es decidís a explicar-ho.